

Prof. dr hab. inż. arch., arch. krajobrazu
Dominika Kuśnierz-Krupa
Wydział Architektury
Politechniki Krakowskiej
Katedra Historii Architektury
I Konserwacji Zabytków

RECENZJA PRACY DOKTORSKIEJ

Oficjalnego Recenzenta

pt. „Zasady wykorzystania tradycji narodowych we współczesnej architekturze chińskiej (na przykładzie prowincji Shaanxi)”,
kandydata do stopnia doktora filozofii
Ding Yanga
z zakresu wiedzy
19 - Architektura i budownictwo
na specjalności 191 - Architektura i urbanistyka

W wyniku zapoznania się z pracą doktorską Ding Yanga pt. „Zasady wykorzystania tradycji narodowych we współczesnej architekturze Chin (na przykładzie prowincji Shaanxi)” stwierdza się aktualność obranego przez Kandydata tematu badawczego. Udowodniono także zawarte w podsumowaniu pracy wnioski.

Rozprawa ma wartość naukową, podejmuje do tej pory nieopracowany problem naukowy, ma istotne znaczenie praktyczne i teoretyczne oraz charakteryzuje się wysokim poziomem naukowym.

Zgodność tematu pracy doktorskiej

Wartość tematu badawczego Ding Yanga jest związana z faktem, że międzynarodowe trendy w architekturze wywarły znaczący wpływ na współczesną architekturę chińską, w szczególności w prowincji Shaanxi, co doprowadziło do zaniku cech narodowych w nowych obiektach. Planuje się stopniowe wprowadzanie cech chińskiej architektury do wyrazu estetycznego nowych budynków, co także często prowadzi do maksymalnego uproszczenia i uogólnienia form bez uwzględnienia specyfiki regionalnej. Dlatego nie sposób nie zgodzić się z tezą, że takie nawiązania powinny mieć mocne podstawy teoretyczne, co czyni niniejsza rozprawa, stanowiąca początkiem podobnych badań. Jak sam Kandydat pisze: „Wskazuje to na potrzebę głębokiego przemyślenia semiotyki tradycyjnych chińskich form i zasad budowania

kompozycji na przykładach budynków użyteczności publicznej o różnym przeznaczeniu funkcjonalnym, zidentyfikowania elementów najbardziej odpornych na zmiany i przeanalizowania możliwości ich wykorzystania we współczesnych architekturze chińskiej, opartej na zasadach narodowych” (s. 24).

Ding Yang udowodnił aktualność obranego tematu badawczego, przetwarzając potężną bazę źródłową i przeprowadzając badania terenowe obiektów historycznych na terenie swojej prowincji Shaanxi, udowadniając tym samym fakt różnorodności form historycznych.

Obiektem badań jest nowoczesna architektura Chin na przykładzie prowincji Shaanxi.

Przedmiotem badań są zasady korzystania z tradycji narodowych.

Granice badań: chronologiczne – od dynastii Qin (221-206 p.n.e.) do XXI wieku, terytorialne – Chiny, prowincja Shaanxi.

Celem badań „jest określenie głównych zasad i metod wykorzystania tradycji narodowych we współczesnych budynkach użyteczności publicznej Chin, zestawu najpopularniejszych technik i form kompozycyjnych w porównaniu z analogami historycznymi oraz wykazanie poziomu identyczności elementów architektury i wzornictwa stylizowanego na styl narodowy” (s. 26).

W rozprawie przewidziano osiągnięcie założonego celu badań w trzech etapach: pierwszy etap to opracowanie bazy źródłowej i określenie stanu badań w obranej problematyce, drugi etap to opracowanie metodologii badań i trzeci etap to faktyczne badania z wykorzystaniem wybranej metodologii.

W recenzowanej pracy doktorskiej postawiono następujące zadania badawcze:

- zapoznać się z istniejącymi źródłami naukowymi w celu określenia zakresu zagadnień niezbadanych i mało zbadanych;
- uzasadnić powody zainteresowania chińskimi tradycjami narodowymi we współczesnej architekturze;
- sformułować cechy definiujące tradycyjną chińską architekturę i prześledzić jej cechy regionalne w prowincji Shaanxi;
- opracować metodologię badań wykorzystania motywów narodowych we współczesnej architekturze prowincji Shaanxi;
- podkreślić działania w obszarze ochrony zabytków światowego, narodowego i lokalnego dziedzictwa historycznego i kulturowego w prowincji Shaanxi, ponieważ daje to wgląd w proces przetwarzania tradycji narodowych w nowoczesnej architekturze;
- zbadać cechy kompozycyjne, morfologiczne i semantyczne tradycyjnej architektury chińskiej oraz określenie jej oryginalności w prowincji Shaanxi;
- zgodnie z opracowaną metodologią zbadać przejawy cech narodowych we współczesnej architekturze prowincji Shaanxi;
- zgodnie z opracowaną metodologią przeprowadzić analizę porównawczą starożytnej architektury chińskiej i współczesnej zabudowy w celu ich dopasowania” (s. 27).

Ocena aktualności wyników naukowych rozprawy, ich rzetelności i nowatorstwa.

Ustalenia badawcze rozprawy mają charakter nowatorski ponieważ:

Po raz pierwszy:

- zgodnie z opracowaną autorską metodologią zbadano zasady wykorzystania cech narodowych we współczesnej architekturze prowincji Shaanxi;
- zgodnie z autorską metodologią przeprowadzono analizę porównawczą starożytnej architektury chińskiej i współczesnej zabudowy w celu ich dopasowania;

Rozwinięto:

- metodyczne podejście do badania motywów narodowych we współczesnej architekturze prowincji Shaanxi;
- istniejącą bazę cech charakterystycznych tradycyjnej architektury chińskiej i jej cech regionalnych w prowincji Shaanxi;
- i pogłębiono analizę cech kompozycyjnych, morfologicznych i semantycznych tradycyjnej architektury chińskiej i jej oryginalności w prowincji Shaanxi.

Potencjał pracy w zakresie rozwoju problematyki:

- określenie zakresu zagadnień niezbadanych i niedostatecznie zbadanych;
- analiza powodów zainteresowania chińskimi tradycjami narodowymi we współczesnej architekturze;
- analiza działań związanych z ochroną zabytków na rzecz zachowania zabytków światowego, narodowego i lokalnego dziedzictwa historycznego oraz kulturowego w prowincji Shaanxi (s. 28).

Tym samym analiza prezentowanej pracy świadczyła o stworzeniu przez Ding Yanga podstaw teoretycznych do wykorzystania przetworzonych regionalnych form historycznych prowincji Shaanxi we współczesnej architekturze. Dowodzi to nie tylko teoretycznej, ale także praktycznej wartości badań zarówno dla prowincji Shaanxi, jak i całych Chin.

Opracowana przez autora metodologia badań zakłada wykorzystanie następujących podstawowych metod badawczych: „metoda analizy historycznej, metoda analizy porównawczej, metoda grafoanalityczna, metoda ikonograficzna, metoda fotofiksacji oraz metoda systemowo-strukturalna analiza jako główna” (s. 28).

Część tekstową uzupełniają materiał fotograficzny, diagramy i obrazy graficzne prezentowane w tabelach analitycznych. Wszystko to razem świadczy o wysokim poziomie naukowym pracy i znajomości tematu badań przez Ding Yanga - doktoranta Kijowskiego Narodowego Uniwersytetu Budownictwa i Architektury, pracującego pod kierunkiem Julii Iwaszko, doktora architektury, profesora, nostryfikowanego doktora habilitowanego.

Opracowania rozprawa świadczy o tym, iż Ding Yang w pełni opanował metodologię pracy naukowej.

Ocena treści pracy doktorskiej, jej kompletności i zgodności z zasadami rzetelności akademickiej

Treść pracy doktorskiej Ding Yanga w pełni odpowiada ósmemu poziomowi Krajowych Ram Kwalifikacji, zatwierdzonych Uchwałą Gabinetu Ministrów Ukrainy z dnia 23 listopada 2011 r. nr 1341, o czym mowa w ust. 5 „Procedura nadawania stopnia doktora filozofii i uchylania decyzji jednorazowej specjalistycznej rady akademickiej uczelni, instytucji naukowej o nadaniu stopnia doktora filozofii”, zatwierdzona uchwałą Rady Ministrów Ukrainy z dnia 12 stycznia 2022 r. nr 44.

Praca stanowi ukończoną pracę naukową i wykazuje zgodność z zasadami rzetelności akademickiej. Po zapoznaniu się z raportem podobieństwa na podstawie wyników sprawdzenia pracy doktorskiej pod kątem zgodności tekstowej, można stwierdzić, że praca doktorska „Zasady wykorzystania tradycji narodowych we współczesnej architekturze chińskiej (na przykładzie prowincji Shaanxi)” jest wynikiem niezależnej badań i nie zawiera elementów kompilacji, fabrykacji, plagiatu i zapożyczeń. Wykorzystane pomysły, wyniki i teksty innych autorów posiadają odpowiednie odniesienia do właściwych źródeł.

Praca składa się ze streszczenia, słownika terminów specjalistycznych, wstępu, trzech części zawierających wnioski do nich, wniosków ogólnych, wykazu wykorzystanych źródeł oraz załączników.

Praca doktorska „Zasady wykorzystania tradycji narodowych we współczesnej architekturze Chin (na przykładzie prowincji Shaanxi)” pod względem merytorycznym odpowiada specjalności 191 – Architektura i urbanistyka (dziedzina 19 – Architektura i budownictwo). Całkowita objętość pracy wraz z adnotacjami wynosi 210 stron, w tym 123 strony tekstu głównego, 37 ilustracji, 29 stron wykazu wykorzystanych źródeł (101 nazw), 8 stron załączników. Treść rozprawy „Zasady wykorzystania tradycji narodowych we współczesnej architekturze Chin (na przykładzie prowincji Shaanxi)” w pełni odpowiada specjalności 191 – Architektura i urbanistyka.

We wstępie Kandydat uzasadnił potrzebę prowadzenia przedmiotowych badań, określił ich temat, cel, zadanie badawcze, a także ich nowatorstwo. Zwrócił także uwagę na wartość praktyczną pracy, a także przytoczył wyniki badań zaprezentowane w artykułach i na konferencjach.

Rozdział pierwszy pt. „Stan i problemy w zakresie badań chińskiej architektury tradycyjnej” ma klasyczną dla prac doktorskich konstrukcję, Stanowi przegląd istniejącej bazy źródłowej, ocenę wkładu innych badaczy, identyfikację stanu badań w zakresie obranej problematyki, a zatem obszarów niezbadanych, a także przegląd czynników zewnętrznych i historii wybitnych zabytków prowincji Shaanxi w celu zidentyfikowania obiektów godnych naśladowania we współczesnej architekturze.

W tym rozdziale zastosowano zasadę od ogółu do szczegółu, poczynawszy od ogólnej charakterystyki starożytnej architektury chińskiej, w tym malarstwa ściennego, po charakterystykę architektury prowincji Shaanxi. Ding Yang scharakteryzował chińską architekturę jako całość w następujący sposób: „Pomimo różnic regionalnych istnieją wspólne cechy chińskiej architektury. Charakteryzowała się ona

skomplikowanymi formami o dynamicznych sylwetach, przesadną ilością dekoracji, profilowaną snycerką, jasną polichromią o nasyconej kolorystyce oraz obrazami o treści świeckiej lub religijnej. Tym właśnie różni się tradycyjna kultura chińska od bardziej ascetycznej kultury japońskiej, która we wczesnych okresach wiele zapożyczała z Chin” (s. 39).

„W przeciwieństwie do kultur europejskich, kultura chińska w znacznie większym stopniu opierała się na tradycyjnym światopoglądzie, na kilku tradycyjnych religiach, które współistniały równolegle i ustalonych kanonach życia społecznego. Połączenie z projektowaniem krajobrazu w jedną całość tłumaczy się myśleniem zespołowym, którego korzenie odnaleziono ponownie w wyżej wymienionych czynnikach tradycyjnej kultury chińskiej, która kształtowała się przez tysiące lat.

Z drugiej strony doprowadziło to do zauważalnego konserwatyizmu, gdy zmiana dynastii praktycznie nie wpłynęła na preferencje kulturalne i artystyczne” (s. 39).

Jak już wspomniano powyżej, od ogólnej charakterystyki architektury chińskiej, Ding Yang przechodzi na poziom architektury regionalnej i szczegółowo opisuje obiekty historyczne prowincji Shaanxi według okresu ich powstania. Pozwala mu to od razu zawęzić listę obiektów historycznych wartych naśladowania w architekturze współczesnej: „Wzorami do naśladowania we współczesnej architekturze prowincji Shaanxi mogą być obiekty historyczne, które zachowały swoją pierwotną formę i ucieleśniają cechy narodowe i regionalne. Na podstawie selekcji zidentyfikowano 33 obiekty, które miały naśladować wspomniane formy. Są to głównie tradycyjne pagody różnego typu, świątynie taoistyczne, buddyjskie i konfucjańskie prowincji Shaanxi” (s. 82).

Rozdział drugi pt. „Metodologia i metody badań znaków definiujących tradycyjnej architektury chińskiej” ma tę samą klasyczną strukturę, w której opisano wybrane ogólne metody badań naukowych, a także opracowane przez doktoranta teoretyczne modele obiektów wyrażających tożsamość narodową. Doktorant opisuje tutaj także działania związane z ochroną zabytków światowego, narodowego i lokalnego dziedzictwa historycznego oraz kulturowego w prowincji Shaanxi. W pracy zastosowano takie metody badawcze jak: metodę analizy historycznej, metodę analizy etymologicznej, metodę analizy kulturowej, metodę analizy etnograficznej, metodę analizy historii sztuki, metodę opisów, metodę przyrodniczą, badania ankietowe, metoda grafoanalityczną, metoda analizy porównawczej, metoda analizy systemowo-strukturalnej.

„Przede wszystkim zbadano czynniki, które wpłynęły na kształtowanie się architektury prowincji Shaanxi w różnych okresach (metoda analizy historycznej, metoda analizy kulturowej, metoda analizy etnograficznej), zastosowano specjalistyczną terminologię architektoniczną i artystyczną (metoda analizy etymologicznej), zbadano aspekt związku architektury ze sztuką tradycyjną (metoda analizy sztuki). Metodę opisową wykorzystano do nakreślenia listy obiektów historycznych prowincji Shaanxi, które uważa się za wyrażające pod względem cech narodowych i regionalnych w architekturze.

Metoda grafoanalityczna opierała się na wstępnych badaniach terenowych wyróżniających się obiektów. Metody analizy porównawczej i analizy systemowo-strukturalnej, które pozwoliły na wyodrębnienie podobieństw i różnic między obiektami historycznymi i nowymi na różnych poziomach hierarchii, stały się jedną z podstawowych metod rozwiązania zadań badawczych rozprawy i sformułowania zasad wykorzystania przetworzonych formy we współczesnej architekturze prowincji Shaanxi (s. 4).

Rozdział trzeci pt. „Cechy tradycyjnej chińskiej architektury prowincji Shaanxi oraz przejawy tradycji narodowych w architekturze nowoczesnej” stanowi odrębne opracowanie i obejmuje następujące aspekty:

- zasady konstrukcji zespolonej pagód, świątyń, małych form architektonicznych - pawilonów;
- morfologię form wyrazowych tradycji narodowych w architekturze (dachy, okapy, ściany, otwory);
- tradycyjny wystrój i polichromię;
- analizę porównawczą starożytnej architektury chińskiej i współczesnych budynków w celu ich dopasowania.

Wśród zespołu obiektów historycznych autor wyodrębnił pagody i świątynie, określił ich typy i podtypy oraz charakterystykę:

1. „Sformułowano najbardziej charakterystyczny typ pagody prowincji Shaanxi, który jest konstrukcją wyraźnie wydłużoną, uzupełnioną czterospadowym dachem z iglicą, głównie o kwadratowy rzutach dolnej i górnej kondygnacji, gdzie zmienia się kąt nachylenia do osi środkowej ścian zewnętrznych - od małego do bardziej znaczącego, z 7-8 kondygnacjami, których wysokość jest dość mała, ale wystarczająca do rozmieszczenia półkolistych lub prostokątnych otworów okiennych w ścianach, a kondygnacje stopniowo maleją w górę zarówno pod względem wymiarów w rzucie, jak i wysokości.

Typowa pagoda prowincji Shaanxi ma wyraźnie masywniejszą dolną kondygnację z półkolistym wejściem i jest praktycznie pozbawiona dekoracji zewnętrznej” (s. 164);

2. „Zidentyfikowano kilka przykładów świątyń, sukcesywnie łączonych z powstawaniem małych form architektonicznych – pawilonów piętrowych. Najczęstszym w przypadku świątyń był podział na cztery części (dach, gzyms, ściana, cokół lub podium) ze stosunkiem szerokości fasady do wysokości: szerokość fasady jest mniejsza niż półtora wysokości lub równa do półtora wysokości – 7 obiektów (najpopularniejszy typ), szerokość fasady równa się dwóm wysokościami – 5 obiektów” (s. 164-165).

W rezultacie Autor uzyskał wnioski, spośród których wyróżnił najważniejsze, mające istotne znaczenie teoretyczne i praktyczne:

1. „Udowodniono, że oryginalnym, autentycznym zjawiskiem w architekturze świątynnej prowincji Shaanxi jest zapożyczenie przez świątynie lokalnych religii – taoizmu i konfucjanizmu – form i sylwetek budynków świeckich – pawilonów mieszkalnych i małych form architektonicznych – pawilonów. W przypadku pagód

obserwujemy wyraźną dominację sztucznej konstrukcji nad środowiskiem naturalnym, zamiast tego lokalne religie w budynkach kultowych kontynuowały zasadę podporządkowania wysokości i wielkości środowisku naturalnemu właściwą małym pawilonom i proces ten miał miejsce w związku z doświadczeniem w wznoszeniu wysokich obiektów pagodowych.

Rozkwit buddyzmu zapożyczonego z Indii, wspieranego przez władze cesarskie, doprowadził do aktywnej budowy pagód we wczesnych okresach. Zamiast tego rozwój lokalnych nurtów taoizmu i konfucjanizmu w późniejszych okresach doprowadził do odrzucenia budowy nowych pagód i wzrostu liczby i różnorodności architektonicznej typów świątyń lokalnych religii” (s. 168).

2. „Analiza przejawów przejawów tradycyjnej chińskiej architektury we współczesnej zabudowie miasta Xi'an wykazała, że nastąpiło uproszczenie tradycyjnych form wraz z zachowaniem sylwetek charakterystycznych dla świątyń, biorąc pod uwagę wielokondygnacyjny charakter nowoczesnych budynków użyteczności publicznej.

W hotelach i placówkach gastronomicznych upraszcza się formy dachów, które nie mają tak podkreślonych wklęsłych narożników. Jednak powszechne stosowanie szczegółowych, skomplikowanych gzymsów w porównaniu z obiektami historycznymi, płaszczyzną ściany, która jest praktycznie pozbawiona wystroju, jest znacznie uproszczone. Wejścia w stylu chińskim również nie są powszechne. Polichromia nabiera bardziej powściągliwego charakteru, szczególnie w budynkach hotelowych. Oryginalną techniką jest dokończenie budynku zasadniczo modernistycznego z pawilonem o tradycyjnej bryle na dachu” (s. 170).

3. „Ujawniono następujące zasady stosowania przetworzonych form narodowych we współczesnej architekturze prowincji Shaanxi:

1. Zasada standaryzacji przytaczanych form historycznych, gdy w nowoczesnych materiałach i konstrukcjach tworzone są pewne uogólnione wzorce, ucieleśniające chińską tożsamość narodową. Porównanie wykorzystania motywów narodowych we współczesnych budynkach użyteczności publicznej wykazało, że zastosowanie to podążało drogą uproszczenia elementów i wystroju, w niektórych przypadkach formy narodowe stylizowano na współczesne materiały budowlane.

2. Zasada adaptacji form historycznych do budynków o zasadniczo odmiennej funkcji, a więc rozwiązanie architektoniczne i planistyczne, prowadzące do uzyskania określonego efektu dekoracji. W porównaniu z niewielkimi budynkami historycznymi, obiekty współczesne stają się wielkoformatowe poprzez powiększenie artykulacji fasad, okien i stylizowane powiększone dekoracje z nowoczesnych materiałów. Placówki gastronomiczne wykorzystują więcej elementów kojarzących się z Chinami (np. czerwone latarnie), hotele, banki, placówki medyczne, uczelnie i urzędy stosują te elementy w sposób bardziej ograniczony i powściągliwy” (s. 170-171).

Praca doktorska została przygotowana zgodnie z wymogami Rozporządzenia Ministra Oświaty i Kultury Ukrainy z dnia 12 stycznia 2017 r. nr 40 „W sprawie zatwierdzenia wymagań dotyczących przygotowania prac doktorskich”.

Język i styl prezentacji wyników

Praca doktorska została napisana w języku ukraińskim. Treści prezentowane są logicznym, kompetentnym, zrozumiałym językiem naukowym, przy prawidłowym użyciu określonej terminologii.

Publikacja wyników pracy doktorskiej

Wyniki pracy doktorskiej ujęto w 16 pracach naukowych: w specjalistycznych publikacjach naukowych Ukrainy – 2 artykuły współautorskie, w 7 artykułach współautorskich w zagranicznych publikacjach specjalistycznych znajdujących się w naukometrycznej bazie danych SCOPUS i Web of Science oraz w 7 raportach naukowych.

Wyniki badań przedstawione w rozprawie były prezentowane na 8 konferencjach naukowych, w tym 7 międzynarodowych i 1 ogólnoukraińskiej.

Publikacje naukowe Kandydata zawierają materiały z badań autorskich. Wszystkie artykuły napisane są z zachowaniem zasad rzetelności akademickiej.

Tym samym wyniki naukowe przedstawione w pracy doktorskiej są w pełni poparte publikacjami naukowymi Kandydata i spełniają wymogi ust. 8-9 „Postępowania o nadanie stopnia doktora filozofii i uchylenie decyzji...”, zatwierdzonych uchwałą nr 44 Gabinetu Ministrów Ukrainy z dnia 12 stycznia 2022 r.

Uwagi oraz pytania o charakterze dyskusyjnym do pracy doktorskiej

1. W pracy doktorskiej pożądanym jest zamieszczenie jak największej liczby materiałów autorskich tj. zdjęć. Należy jednak zaznaczyć, że autor prawidłowo wskazał wszystkie źródła zamieszczonych w dysertacji ilustracji.

2. Przygotowując materiał graficzny należy uwzględnić skalę obrazów w tabelkach formatu A4. Świadczą o tym zestawienia obiektów współczesnych w rozdziale 3. Warto by było także uzupełnić tabelki zdjęciami obiektów współczesnych wraz z rysunkami fasad, tak jak to miało miejsce w przypadku obiektów historycznych.

3. W zakończeniu opracowania można by zamieścić tabelkę zbiorczą z graficzną prezentacją pagód, świątyń i obiektów współczesnych, która umożliwiłaby ich porównanie, a następnie unaoczniałaby ich podobieństwa i różnice. Warto uwzględnić tę uwagę w dalszych pracach autora.

Przedstawione uwagi mają charakter dyskusyjny i nie umniejszają ogólnonaukowego nowatorstwa pracy i jej wartości praktycznej. Nie wpływają one także na pozytywną ocenę pracy rozprawy.

Podsumowanie recenzji pracy doktorskiej

Uważam, że praca doktorska Ding Yanga pt. „Zasady wykorzystania tradycji narodowych we współczesnej architekturze chińskiej (na przykładzie prowincji

Shaanxi)“ została opracowana na wysokim poziomie naukowym, nie narusza zasad etyki akademickiej i jest ukończonym opracowaniem naukowym, którego zbiór wyników teoretycznych i praktycznych rozwiązuje zadanie naukowe o istotnym znaczeniu dla dziedziny wiedzy 19 - Architektura i budownictwo w specjalności 191 - Architektura i urbanistyka.

Praca doktorska pod względem wartości wdrożeniowej i nowatorskiego ujęcia tematy w pełni spełnia wymogi obowiązującego ustawodawstwa Ukrainy, zawarte w p. 29 Uchwały Rady Ministrów „W sprawie zatwierdzenia Procedury kształcenia kandydatów na studia wyższe na stopień doktora filozofii i doktora nauk w uczelniach (instytucjach naukowych)” z dnia 23 marca 2016 r. nr 261 ze zmianami wprowadzonymi zgodnie z Uchwałami Rady Ministrów nr 283 z dnia 04.03.2019 r. i nr 502 z dnia 19.05.2023 r. oraz ust. 6 „Postępowanie w sprawie nadawania stopnia doktora nauk filozoficznych i uchylania decyzji jednorazowego specjalisty rady uczelni, instytucji naukowej o nadanie stopnia doktora filozofii”, zatwierdzone Uchwałą Nr 44 Gabinetu Ministrów Ukrainy z dnia 12 stycznia 2022 r.

Kandydat Ding Yang zasługuje na nadanie stopnia doktora filozofii w zakresie wiedzy 19 – Architektura i Budownictwo ze specjalizacją w 191 – Architektura i Urbanistyka.

Oficjalny recenzent:

Prof. dr hab. inż. arch. Dominika Kuśnierz-
Krupa
(dyscyplina: architektura i urbanistyka)
Katedra Historii Architektury i Konserwacji
Zabytków, Wydział Architektury
Politechniki Krakowskiej

Poświadczam podpis Prof. dr hab. inż. arch. Dominika Kuśnierz-Krupa

prof. dr hab. inż. arch. Dominika Kuśnierz-Krupa

11.03.2024